

Primii pași spre... carte

ȘCOALA GIMNAZIALĂ
"ION CREANGĂ", BUZĂU

Coordonator: Prof. învă. primar Ifrim Nicoleta

ACEASTA ESTE CLASA NOASTRĂ!

Priviti! Am construit o Carte Uriasă!!!

Ne place teatrul! Ne place să fim actori!

La librărie

(scenetă școlară)

Autor: Prof.înv.primar- Ifrim Nicoleta
Școala Gimnazială "Ion Creangă", Buzău

Povestitorul:

Niște elevi șugubeți,
Ce se cred prea isteți,
Vor ca într-o oră, două,
Să citească o carte nouă.
Dar sunt cam pretențioși
Și, în plus, prea mofturoși.
Nu vor cărți cu povești,
Cu Feți-Frumoși viteji,
Spun că sunt pentru cei mici
Iar ei sunt de-acum, voinici;
Nici o carte de-aventuri
Căci eroii nu-s prea duri.
Să citească o poezie
Li se pare o nerozie...

Elev 1:

Zilele sunt numărate
Deci, vacanța nu-i departe,
Școala-i tot ce e mai greu
Pentru biet` sufletul meu!

Elev 2:

Matematica, ce grea!
Scăpare-am odată, de ea!
De probleme, ecuații,
Geometrie, calcul, fracții!...

Elev 3:

Dar gramatica cea grea?
Nu pricep nimic din ea!
Un cuvânt, o vorbă-n vânt,
Are funcție de-atribut.
Câteodată-i complement,
Alteori, e subiect.
Predicate, substantive,
Numerale, adjective,
Zeci de propoziții-curse,
Subiecte bine ascunse,
Eu nu le găsesc nicidecum,
Nici cu lupa căutând!

Elev 4:

Eu la scris și la citit
Tare sunt nefericit!
Litere-s puzderie,
Cum să nu te sperie?
La citit, mă poticnesc,
La dictări nu sesizez
Când e **ghe** și când e **ge**?
Când e **che** și când e **ce**?
Când se scrie **sa** legat?
Când se scrie dezlegat?
Ortogramele-s un chin
Iar o poezie,
S-o memorez
Este sadea chin!...

Elev 5:

Dar istoria, frații mei?
N-are noimă, nici teme!
Cine să știe pe de rost
Atâtea bătălii și domnitori?
Și cu ce m-aleg din asta?
Ziceți și voi:
Nu-i mai mare năpasta?
Și-apoi, de ce m-aș canoni așa
Când mai simplu-aș bate mingea?

Elev 6:

Dar nici geografie
Nu-mi priește mie!
Câți munți, Doamne!
Câte dealuri!
Câte râuri!
Câte lacuri!
Deschid cartea, ațipesc!
Privesc harta, amețesc!...

Elev 1:

Ce-i atâta vorbă lungă?
Școala este o osândă
Pentru bieți elevi ca noi,
Dornici doar de jocuri noi!

Elev 2:

Dar să fim mai optimiști
Căci aceste chinuri
Curând s-or sfârși.
În vacanță, școală nu-i,
Tot să ne plimbăm hai-hui!

Elev 3:

Mingi, cartoane și cornete
Am în cap mii de proiecte!
Isprăvi-extra, aventuri,
Jocuri faine cu buclucuri,
Bayblade, zaruri, tablete
Curse lungi, cu biciclete!
Școala-i pentru točilari,
Nu pentru băieți ca noi, hoinari!

Elev 4:

Dar să nu fim luați de răi,
Om mai lectura și noi
Câte-o carte palpitantă,
Mai mult poze, captivantă!

Elev 5:

S-ar putea să ai dreptate!
Librăria nu-i departe,
Cum suntem băieți model,
Hai, să mergem, să vedem
Chiar acum, ce cărți există
Ca să ne scăpăm de-o grijă!...

Povestitorul:

Să vedem deci, dragii mei,
Ce cărți și-or alege ei?
Cum ei sunt colegi cu mine,
Îi cunosc chiar foarte bine,
Vorbele lor sunt deșarte,
Nu le arde lor de carte!
Și-apoi, știți că-n librării
Poți găsi și jucării
Și îmi pun o întrebare:
Le vor rezista ei oare?

În librărie, pe 3 mese sunt etalate cărți pentru copii, pe o altă masă, sunt etalate jucării. La fiecare masă, se află câte un vânzător.

Elevii intră în librărie.

Elevii:

-Bună ziua!

Vânzător 1 (la masa cu jucării):

-Bună ziua, dragi copii!
Cu ce doriți să vă servim?
Avem zaruri și ștampile!
Pocnitori, mașini și bile,
Bayblade-uri, mingi, rachete,
Roboței, motociclete!...

Elev 1 :

Nu, noi nu vrem jucării,
Vrem doar cărți pentru copii!

Elev 2:

Vrem ceva cu poze multe,
Cu isprăvi, să ne încante!

Elev 3:

Să fie și cu eroi
Sau cu fapte de război!

Vânzător 2 (prezintă cartea "**Legende istorice**" de
Dimitrie Bolintineanu):

-Am exact ce vă doriți,
Voi să vreți să citiți,
Am aici strămoși viteji,
Domnitori ca niște zmei,
Sunt români care luptară
De-au gonit turcul din țară!
Căci "Cei ce rabdă jugul și-a trăi mai vor,
Merită să-l poarte spre rușinea lor!"

Elev 4:

- Ei, prea multă glorie,
Vrem ceva fără istorie!

Vânzător 2:

- Povești?

Elevii:

- Nuuu!

Vânzător 3:

- Basmе?

Elevii:

-Nuuuuuuuuu!

Vânzător 4:

- Poezii?

Elevii:

- Nuuuuuuuuuuuu!

Vânzător 4 (uimit):

- Sunt doar cărți pentru copii!

Elev 5:

- Vrem ceva cu multe trucuri,
Farse, glume, giumbușlucuri,
Vrem ceva sofisticat,
De banal, ne-am săturat!

Elev 6:

- Vrem suspans, dramă, teroare,
Cu fante înfiorătoare!

Vânzător 2:

- Da? Atunci de bună seamă,
Acceptați o melodramă!
De Collodi, avem Pinocchio,
Nu vă face dar, cu ochiul?

Are poze și teroare,
Pățanii înfiorătoare
Ale unui băiețel,
Curios! Dar tot, din lemn!
Ca atare, e necioplit,
Prea naiv, deci, păcălit,
De persoane dubioase,
Lacome și ticăloase!
De acasă, el fugit,
Nu prea este fericit
Căci prostii tot face-ntr-una
De-l salvează numai Zâna:
Minte până-i crește nasul,
Fură dar își găsește nașul.
Cu băieți răi însoțit,
De la școală, a chiulit,
Cât pe ce, să fie fript
În tigaie, ca un pește
Și... halit!
Dar cum nu se lecuiește
Și-n Țara Jucăriilor pornește,
Se transformă în măgar,
Dă de-o soartă vai și-amar!...
Iar când scapă de-acest chin,
E-nghițit chiar de-un rechin!
După toată aventura,
S-a ales cu-nvățătura
Că doar prin dragoste față de al său părinte
Poate deveni copil cuminte!
Deci, numai de voi, depinde,
De la Pinocchio, să luați pilde!

Elev1:

- E o întregă dandana,
Însă noi vrem altceva!
Vrem ceva periculos,
Mult mai groaznic, mai spăimos!

Elev 2:

- Ceva cu niște eroi măreți,
Și voinici, și îndrăzneți!

Elev 3:

-Sau ceva supranatural
Și cu fizic colosal!

Vanzător 3:

- Ceva supranatural
Și cu fizic colosal?...
Avem o literatură întreagă,
De pildă, uite, "**Harap-Alb**", de **Ion Creangă!**

Elev 4 :

- Are gangsteri sau vendete
Cu mașini ce gonesc în trombă
Sau cu motociclete?
Sau măcar judo, kung-fu, arte marțiale,
Ceva cu polițai înarmați până-n dinți,
Cu mitraliere sau cu pistoale?
Bătăi sau lupte japoneze,
Cu Ninja, samurai, ori măcar ceva cu Ben 10?

Vanzător 3:

- Nu, nimic din toate acestea!
E o brigadă mobilă,
Cu intenție nobilă,
Scopul acțiunii e o fată de împărat,
Nu o obțin pe gratis,
Ci după ce au luptat
Cu viclenii, primejdii,
Capcane fel de fel,
În care de unul singur
Nu poți răzbi defel!
Șase comisari voinici

Și toți șase buni amici,
Tot uniți și curajoși,
Înving împăratul Roș.
Iar voinicii noștri, frate,
Trec obstacolele toate,
Puse-n calea lor de Spân,
Impostorul cel hapsân.
Amicii aceștia colosali
Și cam supranaturali
Cultivă principiul prieteniei,
Al înțelegerii și-al armoniei.
De-aici, rămâi cu o morală,
Pricepi că viața e o școală
Ce te instruește și te povățuiește
De la tinerețe, până la bătrânețe!

Elev 4 (deceționat):

- Pentru o fată de împărat,
Să lupți așa de încrâncenat,
Mi se pare demodat!
Ce carte să mai citim și noi?
Nici polițistă, nici cu orori,
Sau măcar cu delincvenți
Fie și minori!

Vanzător 4:

- Avem ceva cu delincvență
Însă fără violență,
Ambianța-i rustică,
Infrațiunea e comică.
Delincventul e-un copil
Năzdrăvan, nu prea docil,
Fură o pupăză din tei,
Enervat de cântul ei.
Vrea să o vândă apoi, la piață,
Să nu-l mai trezească dis-de-dimineață.
Ba mai șterpelește și ceva cireșel!
Însă hoțu-i dibuit,
De mătușă-i fugărit,
În final, s-a potolit!
Este o lecție de morală
Și de conviețuire socială,
Sunt "**Amintirile**" lui **Creangă**,
Din copilăria-i dragă!

Elev 5 (dezamăgit):

-Este cam alambicat,
N-are ioc, senzații tari,
Nici bătut, nici arestat,
Nici tu, crimă, împușcături,
Nici tu, spade, tăieturi!...

Vânzător 2:

- Vreți cu crime și orori?
Poftim: "**Soacra cu trei nurori**"!
Tot de **Creangă** a fost scrisă,
Pentru adulți, e interzisă!
Sunt comploturi, răfuieli
Precum e mafia la italieni,
O matroană guvernează,
Trei nurori exploatează,
Baba hădă și rapace
Nurorilor zile fripte le face.
Dar aceste amazoane
Conspiră și suprimă ale babei toane.

Elev 6 (deceționat):

-Ei, prea mult am zăbovit,
Cărțile m-au plictisit!
Precum văd, nu se găsesc
Cărți de care îmi doresc.
Și-apoi, este prematur
Ca să lecturăm de-acum.
Doar vine curând vacanța
N-o s-avem noi timp de asta!

Elev 1:

- Bine zici, știi ce-am gândit
Că ar fi mai potrivit?
Să ne-alegem jucării,
Ce-i mai bun pentru copii!

Elev 2

Ai dreptate, pe cinste!
Nu mi-ar strica acea minge!

Elev 3:

Nici eu nu mă las deloc,
Îmi cumpăr acel breloc!

Elev 4:

-Eu nici gând, a cumpăni,
Un pistol mi-ar folosi!

Elev 5:

-Știu ce-mi trebuie și mie:
Mașina aceea cu baterie!

Elev 5:

-Dar nici eu nu sunt netot,
De când îmi doream un robot!

(Elevii se îmbulzesc la taraba cu jucării.)

Povestitorul:

- V-ați convins deci, dragi copii,
Colegii mei visează numai jucării,
Știu că vorba românească
Dacă-i bine înțeleasă,
Zice că din când în când,
Socoteala de acasă
Nu-i ca cea din târg.
Alta însă, așa grăiește:
Cine la multe năzuiește
Niciuna nu isprăvește!
Dar înainte de toate,
Ia aminte, frate:
Cine are carte are sigur, parte!

**CARNAVAL- Personaje din povești
(Scenetă școlară)**

Autor: Prof.înv.primar: Ifrim Nicoleta

Prezentator:

-Bine ați venit la carnaval,
Noi vă poftim pe toți, la bal
Și nu vă cerem altceva
Decât să râdeți. Chiar așa!
Căci astăzi, Zâna cea Bună cu bagheta sa,
Cât ai clipi, spre un tărâm fermecat,
Ea ne-a deschis calea.
Spre lumea poveștilor,
Da, ați ghicit,
Spre singurul loc
Ce-l poate face cu adevărat,
Pe orice copil,
Fericit!...

Pescarul

(„Poveste cu un pescar și-un peștișor” de
A.S.Pușkin)

-Sunt pescarul cel vestit!
Când prind pești, sunt fericit!
Undița mi-e fermecată,
Duium de pești
Prind dintr-o dată!
Și vă jur pe baba mea:
Peștii mei sunt cam așa! (*Arată brațele larg
deschise*)
N-am astăzi, în plasă, pești;
C-am venit s-ascult povești.
Sunt pescarul cel vestit,
Un peștișor de aur, eu am pescuit!
Voi cine sunteți?
Că parcă v-am mai întâlnit....

Lupul:

-Mă cunoașteți foarte bine,
Eu sunt lupul cel vestit
Și pe iezi, și pe Scufiță
Uneori, i-am înghițit.
Și ca să vi-o spun cinstit,
N-am scăpat nepedepsit!
Mi-au venit de hac cumătra,
Vânătorul iscusit
Dar, să știți, de-atunci prieteni,
Jur pe păr, m-am cumișit.

Motanul Încălțat:

-Oricât prin lume oți fi cutreierat,
Să cunoașteți

Un motan așa stilat
Și cu cizme încălțat
Și deștept, și bogat,
Bag laba-n foc că nu ați apucat!
Doar se vede treaba bine:
Nu mi-s eu fiștecine
Nu mă credeți pe cuvânt,
Întrebați pe-al meu stăpân!
Doar din istețimea mea
Și-ncropi ditai averea!

Cocoșul:

-Cucurigu, boieri mari,
Prost să fii, noroc să ai!
Să vă dau o veste mare:
Abia scăpat dintr-o bătaie,
Cum mergeam pe drum, agale,
Îmi ieși norocu-n cale!
Hai, deschide-mi iute, poarta
Moșule, că am venit,
Cu doi bani găsiți în pungă
Eu te-am pricopsit!
Nu prea-ți meriți bogăția,
C-ai fost rău, m-ai urgisit,
Pentr-un ou de găină,
M-ai cotonogit!
Dar fie de la mine,
Eu uite, nu-ți port pică,
Am suflet bun și om te fac,
Să-ți moară baba de ofiță!
Dar las-o-ncolo de băbătie rea,
Ca ea și ca boierul ce-mi amărise viața
E plină doar, lumea!

Dar le ieși până la urmă,
Pe nas, răutatea și hoția,
Doar lăcomia strică omenia
Și-aduce paguba și sărăcia!

Ursul:

-Ciocu-ți adevăr grăiește,
O pății și eu întocmai,
Într-o poveste!
Ce mai coad-aveam odată,
Lungă, mare și stufoasă
Și o mai aveam și astăzi
De nu mă-ncredeam
În vorba vrăjmașei!
De, mă lăcomisem
Nătângul de mine,
Să prind cu ghiotura,
Pește din baltă
Așa cum vulpea mă-mbiase, Reaua, de dușmancă!
Însă când prostul
Recunoaște că-i prost,
Înseamnă că se deșteaptă,
Și dacă te-nșeală unul vreodată,
Să-i fie rușine,
Dar dacă te mai înșeală
Încă o dată,
Să-ți fie ție rușine,
Doar ulciorul nu merge
De mai multe ori,
La apă!
Important este să-ți vină minte la cap măcar mai
târziu,
Decât niciodată!
Însă deocamdată, voi trăi și eu, cum voi putea,
10

Așa berc, fără coadă, cum mi-e scris în frunte, în
povestea mea...!

Vulpea:

-Vai cumetre, nu-ți mai bate-atâta, mintea
Pentr-un ciot de coadă,
Zău că nu se merită
Să-ți faci atâta inimă rea
Așa, de pomană!
Și fără coadă se poate trăi foarte bine,
Iar din astă pățanie, te-ai ales cu multă înțelepciune,
Vezi bine!
Că de-ar fi minte pe toate drumurile
Ar paște-o și măgarii,
Ascultă la mine!
Crede-mă, pe cinstea mea,
Mult mai chpeș ești așa,
Coadă-ți atârna prea grea,
De-abia te mai puteai mișca!
Acum pari mai tinerel,
Te poți mișca mai sprintenel!
Ai mai mult vino-ncoa,
Nu te mint, zău așa!
Rogu-te, nu mă mai bârffi la lume,
Că din tot răul, o știe oricine,
De obicei, se poate aduna
Și-un dram de bine!
Crede-ți-mă, nu-i chiar atât de rea
Și de vicleană vulpea
Așa cum zice lumea!
Atât s-a clevetit pe seama mea,
Că uite, mai în toate poveștile,
Chiar mi-au stricat imaginea!
Nu vine bine vorba de cumătra,
Că se și pornesc gurile rele cu bârfa,
Ba c-ar fi hoată, ba vicleană,
Ba mincinoasă,
Dar unul nu-mi recunoaște
Și-o calitate-
Măcar aceea că-s frumoasă!
Hoțul neprins e negustor cinstit, până la urmă,
De ce mă-nvinuiți atâta?
Ce găini v-am furat eu? Asta-i bună!
În realitate, mie îmi chiorăie mațele de foame
Și de-abia mai mă pot ține biata de mine, pe
picioare,
De flămândă,
Iar ei, uite-i, care mai de care doar mă acuză!

Pinocchio

-Dintre toate meseriile din lume,
Atât mi se potrivește mie cu adevărat:
Mâncatul, băutul, somnul, joaca
Și hoinăreala de dimineața până seara!

Greierile:

-Rușine pentru băieții care refuză să asculte de
părinții lor!
Ei nu vor fi niciodată fericiți pe această lume
Și, când vor fi bătrâni,
Vor regreta foarte mult acest lucru!

Pinocchio

-Cântă greiere, dacă asta îți place.
Măine în zori, voi pleca!
Dacă stau aici,
Mi se va întâmpla și mie același lucru
Care li s-a întâmplat și altor băieți și fete
De seama mea.
Au fost trimiși la școală să învețe carte.
Mie nu-mi place să-nvăț,
Depart de mine asemenea pacoste!

Greierile:

-Biet prostuț! Nu știi că dacă vei fi așa,
Vei ajunge un netot
Și bătaia de joc a tuturor?
Dacă nu te vei duce la școală,
Nu vei putea să înveți nicio meserie
Și atunci, cum îți vei câștiga un trai cinstit?
Spune-mi și mie!

Pinocchio

- Mai taci greiere nesuferit!
Dintre toate meseriile din lume,
Atât mi se potrivește mie cu adevărat:
Mâncatul, băutul, somnul, joaca
Și hoinăreala de dimineața până seara!
Și cu asta, basta,
De la o insectă, n-am ce asculta,
Vede-ți mai bine, de treaba ta!

Greierile:

-Cei care practică această meserie
Sfârșesc întotdeauna la spital ori la pușcărie!
Îmi pare tare rău pentru tine,
Fiindcă ești doar o păpușă
Cu cap din lemn
Iar minte... de găinușă!

Pinocchio

- Mai taci greiere nesuferit!

Pisălogeala ta chiar m-a plictisit!
Și ca să-nțelegi că nu glumesc,
Chiar acum, în clipa aceasta,
Spre Țara Jucăriilor pornesc!
Doar nu mă crezi atât de nătăfleş
Cât c-un Abecedar să mă canonesc!

Lupul

-Sunt atât de supărat,
Din cărțile cu povești,
Am fost alungat!

Albă ca Zăpada:

-Nu ești singurul!
Și piticii au dispărut,
Iaca, îi tot caut
Și nu mai dau măcar de unul!
Ce-o să mă fac?
Cum mă voi mai descurca
Singură pe lume, așa?
Doar mama vitregă, vezi bine,
De-amar de ani de zile
Din rea tot mai rea devine!?

Mama vitregă:

-Ia, nu te mai văicări atât,
 Descurcă-te și singură, zău, așa!
 Alții au necazuri și mai mari
 Decât scelifoseala ta!
 Eu ce să mai zic că oglinda-mi fermecată
 M-arată de la o zi la alta, tot mai ridată?
 Oglindă, oglinjoară spune-mi îndată:
 Cine este cea mai frumoasă din țară?
 Poftim, tace,
 Nu mai mi-a grăit laude ca altădată!
 Este clar, lumea noastră s-a sfârșit,
 Alte povești s-au ivit!
 Copiii nu mai citesc,
 Uite-i, de la o zi la alta,
 Mai tare se obrăznicesc!
 Povești nu mai citesc,
 Doar cu tableta și cu televizorul,
 Timpul și-l mai petrec!
 Cine poartă toată vina?
 Altădată mi-ar fi răspuns oglinda!
 Acum uite, tace, nu-mi răspunde,
 Am s-o sparg,
 Țândări o s-o fac, pe bune!

ALBĂ CA ZĂPADĂ:

-Nu mai fi atât de supărată!
 Știu și eu: nu mai e ce-a fost odată!
 Dar de s-ar mai ivi cumva,
 Pe lumea aceasta,
 Măcar un pitic, oricât de mic,
 Niciun copil nu i-ar rezista,
 Iarăși ar îndrăgi lectura
 Și-s sigură că doar așa,
 Vor reciti povestea mea!

Livia

Mama vitregă:

-Când o face plopul mere
 Și răchita micșunele!
 Nu-i vezi cum poveștile îi plictisesc
 Și ore în șir,

Doar la televizor privesc?
 Dacă nu facem ceva
 Copiii din generația aceasta
 Ne vor extermina!
 Oglindă, oglinjoară, rogu-te, răspunde-mi odată:
 Cine-i cea mai frumoasă din țară?
 Poftim! Oglinda aceasta chiar mă exasperează!
 Nu mai pomenește
 Nici măcar de tine, Albă ca Zăpadă!
 Dar nici nu mai mă mir!
 Ori eu am îmbătrânit,
 Ori tu, Albă ca Zăpada
 Ți-o spun verde-n față:
 Te-oi fi urâțit!
 Altfel cum să-mi mai explic,
 C-au renunțat de la mare, la mic,
 Chiar toți,
 Bunici, părinți, nepoți
 Povești a mai citi!?
 Ce se-ntâmplă oameni buni?
 În lumea poveștilor,
 Zău, este mai rău ca la nebuni!

Lupul:

-Vai, ce m-am speriat,
 Scufița Roșie, tu ești, cu adevărat?
 Data trecută, tare rău
 M-am supărat
 Că fără să fiu vinovat,
 Mi s-a imputat că pe bunicuța ta aș fi mâncat!
 Lupii nu fac așa ceva,
 Crede-mă, degeaba vânătorul m-a împușcat!
 Lupii sunt sanitarii pădurilor,
 Nici măcar nu mușcă,
 Iar de mâncat...
 În zilele de azi,
 Abia de mai găsesc câte ceva,
 Cât să le-ncapă pe-o măsea!...

Scufița Roșie:

-Atunci, unde este sticla cu vin
 Pe care intenționez să i-o duc bunicuței?
 Sufală, duhnești de la o poștă,
 Dacă nu a vin,
 Măcar a țuică!
 Numai din cauza ta,
 Nu-i mai interesează pe copii,
 Povestea mea!

Cenușăreasa

-Nici a mea!
 Despre mine ați aflat,
 Că am sufletul curat.
 Cele două surioare,
 Imi tot fac zile amare.
 Mama vitregă și ea,
 Viața-mi face și mai grea.
 Robotesc din zori în noapte,
 Și doar de ocări am parte.
 Zâna-mi dă ce-i drept, din când în când,
 Și o creangă de alun
 Care este fermecată
 De mă-mbracă și mă-ncalță
 Dar ce folos,
 Că eu, tot fără dram de noroc,
 Odată ce la miezul nopții,
 În toiul balului
 Vreau, nu vreau,
 Vraja se destramă,
 Și eu rămân desculță,
 Fără pantof?
 Noroc că port măsură mică la picior,
 De pot fi identificată ușor!

Fata babei:

(Cântă Mi-o zâs mama, iar ceilalți o cuprind între ei, cântând doar văleleu):
 Mi-o zâs mama că mi-o da
 Văleleu, văleleu!
 Zestre, când m-oi mărita
 Văleleu, văleleu! Văleleu, văleleu!
 Douăzeci de perne mari
 Văleleu, văleleu!
 Toate pline cu țânțari!
 Văleleu, văleleu! Văleleu, văleleu!
 Douăzeci de perne mici,
 Văleleu, văleleu!
 Toate pline cu furnici!
 Văleleu, văleleu! Văleleu, văleleu!
 Douăzeci de perne moi,
 Văleleu, văleleu!
 Toate pline cu gunoi!
 Văleleu, văleleu! Văleleu, văleleu!
 Două rațe crăcănate,
 Văleleu, văleleu!

Astea cică-s vaci cu lapte!
 Văleleu, văleleu! Văleleu, văleleu!

Cățelușă:

-Fată urâcioasă
 Și năzuroasă,
 Îngrijește-mă dragă,
 C-am o rană la labă!

Fata babei:

-Da cum nu!
 S-o fi găsit
 Hoțul cu prostul!
 Mă doare-n cot
 De grija ta!
 Țiba, potaie, de-aici, din preajma mea!

Copacul cu omizi:

-Fată rea și mofturoasă,
 Fii mai eco, mai miloasă,
 Curăță-mă și pe mine,
 Că ți-oi prinde și eu bine
 Cine știe când
 Și-n ce împrejurime!

Fata babei:

-Ia, mai du-te-n bălării,
 Doar nu pentru tine mă gătii,
 Ia-uite, pentru cine
 Mănușițele mămicuții și-ale tătucuții,
 Mi le-aș feșteli!

Fântâna:

-Îngrijește-mă măcar pe mine,
 Că cine știe,
 Poate vreodată,
 Ți-oi prinde și eu bine!

Fata babei:

-Pieri jgheabule, din calea mea,
 Doar timpul costă bani,
 Drept cine mă iei
 Să-mi pierd cu tine, vremea?

Cuptorul:

Fată rea și nemiloasă!
 Nu mai fi așa țăfnoasă,
 Îndură-te măcar de mine,
 Că cine știe, poate vreodată,
 Ți-o lăsa și ție, gura, apă
 După niscaiva plăcinte!

Fata babei:

-Mi-a ieșit năpasta-n cale,
Se vede bine!
Cine să-și mai piardă vremea
În zilele de azi,
Cu o ruină ca de-alde tine?
Doar netoata de soră-mea, vezi bine!
Mie una nici nu-mi dă măcar prin minte
Să fiu slugă la dârloagă
Muncind pe de pomană
La fiștecine!
Un deget n-o să mișc în viață,
Până n-oi ști dinainte,
De m-aleg ori nu, în clar,
Ori c-un cuțar ori cu-o ladă
Și nu oricum:
Cea mai babană!

Pinocchio

-Am scăpat! Am scăpat!
Zâna cea bună m-a salvat!
Am scăpat! Am scăpat!
Sunt de-acum un alt băiat!
Nu voi mai minți!
Nu voi mai fugi
De acasă-n lume!
Vă promit doar fapte bune!
Îl voi asculta
Pe Gepetto, bun părinte,
Nasul nu îmi va mai crește
De azi înainte!
Adio, prieteni falși,
M-ați păcălit o dată
Dar nu se va mai întâmpla vreodată!
Cât de caraghios am fost cândva,
Când școala deloc nu-mi plăcea!
Dar eram doar o păpușă
Din lemn, fără minte.
Abia de când m-am lovit cu capul de pragul de sus,
Multe am învățat, viața m-a educat,
Greșelile m-au deșteptat

Și-am devenit un băiețel adevărat
Și cuminte!
Dragi copii, din lumea asta,
Din povești ori chiar din viață,
Luați învățăminte!

Lupul:

-Eu din viață,
Cam atât am învățat:
Că oaspetele nu mănâncă ce gândește
Ci mănâncă ce găsește!
Și cum lupul păru-și schimbă
Dar năravul, ba,
Mereu flămând,
Numai carne are în gând,
Nimic altceva!

Fata moșului:

-Surioară, draga mea,
Poate-oi pricepe și tu, cândva,
Că omul harnic, muncitor,
De pâine nu duce dor!
Și-apoi, cu oțet și fiere
Nu faci agurida miere!
Cuvântul bun unge
Și cel rău împunge!
Cu răbdarea treci și marea,
Dar cu răul
Nici pârâul!

Pescarul:

-Eu atât am înțeles din povestea mea:
Că lăcomia strică omenia, zău așa!

Capra cu trei iezi

Dragii mei, trăim vremuri grele,
Viitoru-i tulbure,
Eu, o biată văduvă, n-am nici de unele!
Ce s-o alege de ieduții mei?
Ce viitor hâd să-i mai aștepte și pe ei?
Până când să tot trăim cu frica-n sân,
Cu lupul la ușă, tot dându-ne târcoale, câinos și
păgân?
Dragii mei, avem de luat o hotărâre grea,
Căci fiecare dintre noi, în parte,
Se simte izgonit din povestea sa!
Cum să mai trăim așa?
Haideți, să facem odată ceva!
Doar vedeți cu ochii voștri, aievea, :
Chiar s-a-ngroșat gluma!
Părinții nu mai citesc,
Copiii nu mai ascultă,
Lumea poveștilor, de la o zi, la alta,
Chiar este pe ducă!

Vrăjitorul din Oz

-Hei, destul ați trâncănit!
Poveștile voastre
Mai tare m-au zăpăcit!
Haideți, mai bine
Să ne lămurim îndată
Mai știu ori nu copiii,
Ce-a fost odată ca niciodată?
Fiindcă uite, povestea mea
Parcă azi și-a pierdut de tot, noima,
Dar sperietoarea de ciori
Chiar un creier își dorea,
Nimic altceva!
Omul de tinichea tot așa,
Una și bună voia! Cum ce? Inima!
Doar nu poți trăi fără așa ceva!
Leul cel laș, pe cinstea mea,
De necrezut, dar curaj își dorea!
Cine să-i poată ajuta?
Că eu unul zău,

Chit că mi-s ditamai vrăjitor sadea,
M-a cam depășit situația!
Ajutați-i voi, copii,
Să înțeleagă și ei odată
Că toți avem minte de fapt,
Deștept e cine știe să și-o folosească!
Inimă la fel, cui să-i lipsească?
Doar că din nefericire, uităm adeseori,
Să privim cu mai multă atenție
La nevoile și necazurile semenilor
Din preajma noastră!
De curaj, ce să mai vorbesc!
În fiecare dintre noi în parte,
Se-ascunde un leu,
Important e să-ți poți lua inima-n dinți
Cât să-l scoți la luptă, în față!
Așa că dragi copii, părinți, bunici,
Întreagă omernire,
Salvați-ne rogu-vă,
Poveștile de la pieire!
Doar nu degeaba ne-am adunat
Azi, cu toții, aici, gloată!
Ci ca să vă reamintim îndată,
Cât de mult vă pot încânta
Poveștile petrecute odată ca niciodată!

Povestitorul

-Trebuie să ne grăbim
Fiindcă timp mai e puțin
Vraja se va sfârși
Cât ai clipi,
Căci lumea poveștilor
Nu are timp!
Dar de vei dori
A ne reîntâlni,
În cartea cu povești,
Caută-ne, copile
Și negreșit, acolo, ne vei găsi!
Nimic doar pe lume
Nu-i mai folositor
Decât arta de a cunoaște
Cum să reușești în viață,
Ca-n basme, să ieși învingător!
Citește, copile, căci doar din lecturi,
Te vei alege mâine,
Cu multe învățături!

Căngurașul

Surdu Eduard
Cl.I B

Căngurașul jucăuș
Poate fi chiar și de pluș.
Eu îl am din jucărie
Și dorm numai cu el de bucurie.

În marsupiul lui cel mic
Deocamdată nu are nimic
Dar eu voi piti ceva
Cu siguranță, pe măsura sa.

Căngurașul jucăuș,
Prietenul meu de pluș
Este mereu ascultător
Și pe placul tuturor.

Peisaj de iarnă

Vlăscianu Daria Maria
Clasa: a IB

Milioane de steluțe argintii se aștern lin pe pământul înghețat. Gerul năprasnic a pus stăpânire pe întreaga suflare. Natura a încremenit. Coșurile caselor fumegă neîncetat, iar florile de gheață de la ferestre, fac ca totul să pară o poveste. O poveste în care iarna este o zână ce traiește într-un castel de gheață, deasupra norilor și care coboară an de an sub forma fulgilor de nea pentru a-și așterne hainele ei albe de sărbătoare, peste întreg pământul. Ea este mult iubită de copii, căci le aduce în dar, bulgări de nea și plimbări cu sania.

Frumusetea iernii este dată de peisajul mirific, parcă desprins din poveștile care îmi încântă copilăria.

Tocmai de aceea, draga mea iarnă, te iubesc din toată inimioara mea!

Dor de primăvară

Vlăscianu Daria Maria
Clasa: a IB

Afară e ger cumplit. Mâinile îți îngheață, nasul ți se face roșu iar obrajii par doi bujori.

Nu poți ieși din casă decât dacă te îmbraci foarte gros iar când mergi pe drum pari mai degrabă un pinguin.

Focul arde în sobă, iar eu mă gândesc cu plăcere la zilele călduroase de primăvară. Mi-e dor ca razele soarelui să-mi încălzească obrajii, mi-e dor de răsetele copiilor din parc, mi-e dor de mireasma copacilor înfloriți, mi-e dor de parfumul florilor, mi-e dor de ciripitul păsărelelor, mi-e dor ca natura să revină la viață.

Focul s-a stins iar eu mă trezesc din visare. O rog pe mama să mai pună câteva lemne pe foc, ca să pot să visez în continuare cu ochii deschiși.

Simt căldura ce vine de la sobă și îmi imaginez că sunt pe o pajiște întinsă, plină cu flori de toate culorile, că soarele mă mângâie blând cu razele sale, că păsărelele ciripesc voioase.

Simt parfumul copacilor înfloriți, parfumul florilor, parfumul primăverii. E atât de plăcut! Dar din păcate, visez cu ochii deschiși, și nu pot decât să sper că primăvara cea mult iubită va veni în curând. Primăvară, te iubesc!

Iarna e vecina noastră

Ifrim Valeriu
Clasa a II-a A

Iarna e vecina noastră,
S-a mutat pe strada noastră!
E și albă, și geroasă,
Și urâtă, și frumoasă!

Dar așa cum este ea
Ieșim toți în calea sa,
Cu fular și cu mănuși
Să ne dăm pe derdeluș.

Iarna e vecina noastră,
Cum să stai închis în casă?
Chit că-i frig, omătul mare,
Ieși, copile, la plimbare!

Uite, colo-n strada mare,
 Au ieșit cu mic, cu mare,
 Ba se joacă, ba fac pârtii
 Și se miră de ninsoare.

Întoarcerea dinozaurilor

Ifrim Valeriu
 Clasa a II-a A

A fost odată ca niciodată, un băiat pe nume Valeriu și câțelul său, Toto. Într-o zi, mergând împreună la plimbare, Toto a găsit un os ciudat.

-Ham!Ham!Ham! lătra el entuziasmat că făcuse o descoperire senzațională.

-Ce e Toto? I-a întrebat curios Valeriu.

-Ham!Ham!Ham! i-a răspuns iarăși câțelul pe limba sa.

Atunci, Valeriu a zărit printre hățișurile pădurii, într-o crăpătură de pământ, un os gigant aparținând poate, unui animal încă neidentificat.

Tare surprins, Valeriu a exclamat:

-Așa ceva am mai văzut într-un film documentar despre dinozauri. Sigur este vorba despre o viețuitoare care a trăit cu sute de milioane de ani în urmă! Uau! Ce tare! se bucura Valeriu încântat de descoperirea sa.

- Hai, Toto, să cercetăm mai bine zona! Poate vom mai găsi și altceva! Ce-ai zice să ne cocoțăm mai întâi, în acel copac? Sunt sigur că de acolo, de sus, altfel vom vedea lumea!

-Ham!Ham! se bucură Toto cocoțându-se și el, curios, după Valeriu, sprinten, în copac.

- Ia privește, acolo, în depărtare, Toto! Altădată, pe aici, viețuiau sute, poate chiar mii de dinozauri! Tare rău îmi pare că n-am trăit și eu în acele vremuri!

-Ham! Răspunse Toto dintr-o dată, speriat.

-Toto, copacul se mișcă! țipa și Valeriu speriat.

-Ham! Ham! lătra Toto și mai înspăimântat.

-Vezi și tu ceea ce văd eu? Aaaaaa, e un Pteranodon, un dinozaur cu aripi de liliac! strigă Valeriu

încântat. Ce frumos este! Și ce mare! Pe cinstea mea! Nu credeam că-mi va fi dat să văd vreodată așa ceva!

Uimit de ceea ce vedea pentru întâia dată în viața sa, Valeriu a prins dintr-o dată, curaj, apropiindu-se curios de puiul de dinozaur. Doar Toto încă ezita căutând mai degrabă, a-și lua tălpășița decât să se apropie de asemenea animal bizar.

Dinozaurul părea foarte prietenos, s-a apropiat de Valeriu, ba chiar a îngenuncheat înaintea sa, lăsându-l să i se cocoate pe spinare. După aceea, a început joaca. Au călătorit așa mult și bine povestindu-și unul celuilalt, ultimele pățanii: Valeriu de la școală, pozne cu colegii săi de clasă, iar dinozaurul, despre specia sa dispărută în negura timpului dar nu și din amintirile oamenilor.

Și din toată întâmplarea aceasta, Valeriu a înțeles că datoria sa este de a ocroti viețuitoarele pământului, ba chiar în mintea sa, se înfiripă și un plan: acela de a le spune zi de zi, tuturor oamenilor ce-i vor ieși în cale, să nu mai polueze planeta.

Dar uite, timpul trecu pe nesimțite, dinozaurul dispăru și Valeriu s-a trezit dintr-o dată, pe creanga unui copac. Toto dormea buștean în brațele sale.

-Toto, unde să găsec o hartă? Sunt fericit c-am întâlnit un dinozaur însă acum am o singură dorință: aceea de a mă întoarce cât mai repede acasă!

-Ham! I-a răspuns Toto pe dată, dând fericit din coadă.

Și așa, Valeriu a înțeles că nu mai avea nevoie de nicio hartă o dată ce câinii sunt cei mai buni prieteni ai oamenilor.

-Repede, striga Valeriu, Toto, arată-mi calea spre casă! Mi-a plăcut în lumea dinozaurilor însă mult mai frumos este în lumea noastră!

Și au plecat împreună acasă. Era ora 7 dimineața, afară se lumina de ziuă și Valeriu înțelese pe dată, că visase. Atâta dezamăgire avea: că ratase întrevederea cu Tyrannosaurus Rex. Dar poate îl va reîntâlni altădată, în cine știe ce vis ori altă carte.....

Suntem harnici...

Mici artiști...

SUNTEM MANDRI DE NOI!

Scoala Gimnazială "Ion Creangă" - Buzău